

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια δρ. 7.— Ἔτησια φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος " 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστων λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐυφραιδίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1905

Ἔτος 27ον.—Ἀρθ. 30

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἐνῶ ἔτρωγαν, ὁ Πλανσέτος τοὺς ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ κ. στρατάρχης Μοντασκίου (δηλαδή ὁ Ἀρτανιάν) ἦτο συναρχηγὸς μετὰ τὸν στρατάρχην Βιλλάρ, εἰς τὰ στρατεύματα τῆς Φλάνδρας.

Δυστυχῶς ὁ στρατάρχης Βιλλάρ, ἔμπειρος καὶ ἐπιφανὴς στρατηλάτης, ἐδυσκολύετο ν' ἀνεχθῆ οἰκονομῆσαι ἄλλην δόξαν πλησίον τῆς ἰδικῆς του, καὶ τὰ σπάνια προτερήματα τοῦ στρατάρχου Ἀρτανιάν δὲν τὸν ἄφιναν, φαίνεται, νὰ κοιμηθῆ, ὅσον τοῦλάχιστον δὲν τὸν ἄφιναν αἱ ἐπιθέσεις τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου, ἀρχηγοῦ τῶν ἑθνητικῶν στρατευμάτων.

Οἱ δύο ἀρχηγοὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ δὲν ἦσαν σύμφωνοι : ὁ Βιλλάρ ἤθελε νὰ κάμῃ πόλεμον μετὰ φρόνησιν καὶ περισκέψιν. Ὁ Ἀρτανιάν ἦτο τῆς γνώμης νὰ κάμουν ὀρμητικὰ καὶ ἀπροόπτους ἐπιθέσεις. Εἶχε μάλιστα στείλῃ πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔμενε τότε εἰς τὸ Φονταίνεβλώ, ἕνα κ. Μορσένξ, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἐπιβάλῃ τὴν γνώμην του, καὶ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὴν ἀδειαν νὰ παρασύρῃ τὸν Βιλλάρ εἰς ἀποφασιστικὴν ἐπιθεσιν κατὰ τοῦ ἑχθροῦ.

— Ἔτσι ἰσχυρίζονται ἡμέτεροι αἱ ἀποφασιστικαὶ ἐπιθέσεις, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐνῶ κατεβρόχιζε τὴν πέμπτην φέταν ἀπὸ ἕνα παστίτσο μετὰ κуньги.

Ὁ Γάστων ἔρριπτε πρὸς τὸν δευτερότοκον ἀδελφὸν του μανιώδη βλέμμα. Ὁ Φραγκίσκος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἐπρόσεξε ν' ἀκούσῃ καλλίτερα. (Σελ. 233, στ. α')

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Πλανσέτος, τελειῶν τὴν διήγησίν σου, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ πάτε τὸ ταχύτερον εἰς τὸ Φονταίνεβλώ, καὶ νὰ εὐρετέ ἐκεῖ τὸν κύριον Μορσένξ. Αὐτὸς θ' ἀναλάβῃ νὰ σας παρουσιάσῃ εἰς τὸν στρατάρχην. Ἀναπαυθῆτε ἐδῶ σήμερα, καὶ αὐριο τὸ πρωί.

— Ἀγαπητέ μου κύριε Πλανσέτε, ἡμεῖς ἔχομεν τελείως ξεκουρασθῆ τώρα, κατὸν μέρος τοῦ δίσκου, εἰσῆλθαν εἰς τὴν πόλιν καὶ κατέλυσαν εἰς τὸν ξενοῶνα τοῦ Λευκοῦ Ἰαποῦ, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν Ἀνακτόρων.

Μ' ἔλῃ τὴν παληκαριά των, οἱ τρεῖς μας ἤρωες εἶχαν τὰ πόδια ξυλιασμένα καὶ τὰ νεφρὰ πονεμένα ἀπὸ τὸν κόπον. Ὁ Φραγκίσκος ἀπεκοιμήθη ἐνῶ ἔτρωγε, καὶ ὁ Πέτρος ἤναγκάσθη νὰ τον ἀνεβάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὅπου οἱ τρεῖς μικροὶ ἤρωές μας προβιβάζονται ἀπρόοπτως εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν βασιλικῶν ταχυδρόμων.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, κατὰ τὰς ὀκτώ, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκίσκος ἐκοιμῶντο ἀκόμῃ βαθύτατα, ὅταν ὁ Γάστων, καλοῦντις ἐπιβάνοντες καὶ καλοβουρτσarisμένοι, μετὰ τὸ κατέλυτο καὶ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματά του, σριγγμένως κομψὰ μετὰ τὴν ζώνην του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ ἐρωτηθῆ, εἶπε, κ' ἐνοουσε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως καὶ μάθῃ διὰ τὸν κ. Μορσένξ.

Ἐμαθεν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον, ὅτι ὁ εἰρημένος εὐπατριδὴς εἶχε καταλύσῃ εἰς

— ΧΧ : (ὡν ἡ τάξις δύναται νὰλλαγῆ) οὕτως ὥστε νὰ δίδουν ἐξαγόμενον 27.

337. Ἀεροστιχίς μετὰ Μεσοστιχίδος.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀπετελοῦν ἀνάγνωσμα, τὰ δὲ μεσαῖα λιούσαν :

1. Ὑποδιαίρεσις νομοῦ. 2. Τίτάν. 3. Ἀνω-
νυμία. 4. Ἀρχηγὸς ἐκκλησίας. 5. Δένδρον καρποφόρον. 6. Θεὸς Αἰγύπτου. 7. Συγγραφεὺς ρωμαίου. 8. Θεὸς τῶν Ρωμαίων. 9. Ἦθος διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιτάφη ὑπὸ τοῦ Πόγου τῆς Πίτας.
338. Φωνηεντόλιπον.
σχσ - μ - * - γπ - τ - λ
Ἐπιτάφη ὑπὸ τοῦ Σενετωμένου Ναυτοῦ.
339. Γρίφος.
ἔχθες ὄν
ἔχθες ἔχθες ἔχθες ἔχθες
ἔχθες ἔχθες ἔχθες ἔχθες ἔχθες
ἔχθες ἔχθες ἔχθες ἔχθες ἔχθες

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19-20.

218. Πεισιστρατος (Πῖ, Σῖ, στρατός) —
219. Ψυχή (ψῖ, χῖ) — 220. Βρέννος-ρέννος.
221. ΔΕΥ — ΚΩ — ΣΙ — Α 222. ΧΙΛΩΝ
ΚΩ — ΚΥ — ΤΟΣ ΑΡΝΘΣ
ΣΙ — ΤΟΣ ΓΑΔΟΣ
Α ΜΟΣΧΑ
ΡΑΝΙΣ

223. Ἀστυάγης — Ἄστυ =
Ἄγρις + (Ἴρις — ρίς =) ἦ + (Ἄλιος — Ἴος =)
λᾶ + (Δανὸς — Ἄν =) ὄς = ΑΓΗΣΙΑΛΟΣ.
— 224. Εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ, λεγόμενον καὶ Ἀμαξά — 225. ΚΕΡ-
ΚΥΡΑ (ΚΕΡκίς, ΚΥράρισσος, ΡΑδάμανθος).
— 226. Ἐτοιμοὶ ἀποθνήσκουν ἐσμέν, ἢ πα-
τρῶνους νόμους παραβαίνου. — 227. Ἐπιση-
μη ἐπιστήμη διαφόρος (ἐπὶ στί μὴ — ἐπὶ στί μὴ —
ς — διὰ φόρος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, δὴ δὲ τοὺς συνδυασμούς μας λεπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδή καὶ αἱ ἐλαττωτέραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Κωνσταντῖνος Η. Βοκοτόπουλος. Ἐρμούπολις Σύρου (Ἑλλάς). (Ε, 67)

Καλῶς ὤρισες εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀγαπητὴ Νηρότης τοῦ Πηγεῖο. — Τεμοσβύτων Ἀγγελινός. (Ε, 68)

Ἐκφράξω τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς τὰς κάλυπτοι δεσποινίδας καὶ κυρίους, οἵτινες συμφώνως τῷ λήγοντι τὴν 15 Αὐγούστου διαγωνισμῷ, τῷ προκηρυχθέντι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 15 φυλ. τῆς Διαπλάσεως ἀπέστειλάν μοι ὠραιότατα καὶ κομψότατα δελτάρια, ἧτοι : Α') Εἰς τὰς δεσποινίδας Παν. Ι. Κρ., Στ. Γ'. Ἐρ., Μαρ. Γερ., Ἐλ. Καρ., Βασ. Πλ., Καλ. Φιλ., Ζωὴν Τρ., Μαρ. Ρεμ., Βασ. Σερ. καὶ Πην. Α. Γρηγ. — Β') Εἰς τοὺς κυρίους Δημ. Τσ., Μιχ. Γολ., Κωνστ. Καρ., Κωνστ. Η. Αμ., Βασ. Γε. Ρο., Νικ. Χαδ., Ἀργ. Σαρ., Κωνστ. Δ. Ντ., Κωνστ. Παντ., Π. Κολτ., Γεωρ. Βασ., Μιχ. Μιχ., Δημ. Παν., Νικ. Σιγ., καὶ Παν. Κομρ. — Βάλος 25 Μαΐου, 1905. Πάνος Καλαματιανός. (Ε, 69)

Ανταλλάσσω εἰκο-ογρ. ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Λέων τῆς Χαίρωνίας. Post-restante, Λεβαδεία. (Ε, 70)

Ανταλλάσσω δελτάρια, χρωματιστὰς καλλοῦν καὶ τοποθεσίας, τῷ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνας — Mile Anna Th. Zlalkou, Serres (Macédoine) Turquie (Ε, 71)

ΤΟΜΟΙ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς : 4 5 6 7 11 13 16 17 18 19 20 21 22 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς : 1 3 8 9 12 13 14 24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῆ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἄδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6 50.

ΤΟΜΟΙ 6 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἄδελτος φρ. 7 φρ. Χρυσῶδ. φρ. 10

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἰουλίου.

Ὁ γότος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δὲν νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, καλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μου εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

328. Λεξιγραφία.

Ῥῆμα μετὰ πλῆθος
Μεγα ἡνώθη
Κε' ὄνομα ἄγιου
Ἐφανερῶδη.

Ἐπιτάφη ὑπὸ τοῦ Κυριόπου τῆς Θαλάσσης.

329. Στοιχειόγραφος.

Ὅμοιο ἐκ τῶν φαρμακευτικῶν
Διὰ νὰ σχηματισθῇ
Αἶθον πολυτίμον ἀρκεῖ
Νά... ἀποκεφαλίσῃ.

Ἐπιτάφη ὑπὸ τοῦ Τμ. Η. Ἰωαννίδου.

330. Ἀναγραμματισμὸς.

Εἰς τὸ χρώμα τοῦ προσώπου
Ἐτόστον μ' ἔκαμε ἡ φύσις,
Ὅστε... ἴνομαι μετὰ νῆσος.
Ἄν με ἀναγραμματίσῃ.

Ἐπιτάφη ὑπὸ τοῦ Στάντ.

331. Ἀστέρ.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστε-
ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως
ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται : καθέ-
τως μέρος τοῦ προσώπου ὁ-
ριζοντιῶς ὄνομα ἀρτηρίας·
διαγωνίως δὲ ἔθνικόν ὄνομα
καὶ νόσος δεινῆ.

Ἐπιτάφη ὑπὸ Β. Χ. Στέλλου.

332. Ἐπίγραμμα.

ΠΑΣΙ ΕΑΥΤ
ΥΒΟΝ ΣΕΙΩ
ΟΛΥΑ ΗΜΝΜ
ΚΣΕΡ ΝΟΝΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρου ἐπιγραφῆς.

Ἐπιτάφη ὑπὸ τοῦ Δίλλου Ἀρσενίδου.

333-3 5. Κεκρυμμένα καὶ ἄντιστραμμένα ὀνόματα ζώων.

1. — Ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀξία ἐπαίνου.
2. — Πάντες ἐσώθησαν πλην τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀπολείας
3. — Δὲν ἐδάγκασε ὁ σκύλος ἀλλ' ἐγαύτισε μόνον.

Ἐπιτάφη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Ρόδων.

336. Παίγνιον.

Νὰ τεθῶσι μετὰ τῶν ἀριθμῶν 9,8,7,6,5,4, 3,2,1 (ἀμεταβλητῶν) τὰ σημεῖα + + +

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἐρυθρῆς Νύκτος (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπάζωμα παραπάνω ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης) Γ. Α. Κλ. (ἔστειλα ἐκ νέου λύσεις μὴ ῥομμένη ἐπὶ χάρτου τῶν Ἀύσεων, πηγαινέαι χαρμένῃ) Λέων (μετὰ χαρᾶς ἔστειλα) Ἀσην (δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς σταθερότητός σου ἡ λέξις ἔχει καλῶς : α-σις, μολοντί πηγαινέαι καὶ ε-σις) Ἀστέρα τῆς Θάσου (ὥστε τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἔχωμεν «μεγάλὰ πράγματα» ἐμπρὸς λοιπόν, τὰ περιμένω) Θερινὸν Ὀθρανὸν (ἡ κάρτα σου ἐλήφθη) Δοῖκα τοῦ Ποντικοχωρίου ([EE], εὐχαριστῶ πολὺ) Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός ([EE] λύσεις δεκταὶ) Ἀμύμητον Γελοιοποιόν ([EE] ἰὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) Κόλον τοῦ Ἀγγέλου (ἂ, εἶνε πολὺ ἀστείον αὐτοῖ ποὺ κάμνον ἐξετάσεις μετὰ κρυφᾶς σημειώσεις ὁ κ. Φαῖδων διηγήθη κάποτε τὴν ἱστορίαν ἐνός, ποῦ εἶχε ὅλα τὰ ζητήματα ψιλογραμμένα εἰς... τὰ μινικέτια του) Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (δικαί ἔπανες νὰ τὸν χαιρετᾶς ; καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ προσπαθῆσαι νὰ τον μεταπέσις) Μικρόν Λέοντα, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς ([EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θυελλῆς εὐχαριστῶ πολὺ εἰς ἅσα γράφεις) Ἀστερόντα Οὐρανόν, (τρίδυμα ; ὄχι, εἶνε παρὶ πολὺ σπάνιον) νὰ ἰδοῦμε λοιπόν τί βαθμὸν θὰ πάρῃς φέτος) Πολικὸν Σέλας (ἔστειλα) [EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἐαρινὴν Νεφέλην (τὸν ἔλαβα, καὶ ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς παρέλεψα νὰ σ' εὐχαριστήσω) Βοηθώμενον Λέοντα ([EE], ποῦ τὴν ἡδρὸς αὐτὴν τὴν ὠραίαν διήγησιν περὶ τοῦ Ἐρμού ;) Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας ([EE] διὰ τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων) Ἐλεγκτικὸν Κώδικον (τὸ εἶχα διαβάσῃ καλλίτερα ὅμως νὰ μου γράψῃς ἰδικὰς σου ἐντυπώσεις, παρὰ νὰντιγράψῃς διάφορα κομμάτια) Παῖδι τοῦ Ψηλορείτη (ὠραῖον τὸ Η. Πνεῦμα ὁ κ. Φαῖδων ἀποφεύγει αὐτὰ τὰ θέματα . . . διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, ἐνοσεῖς) Νηρηίδα τοῦ Πηγεῖο (καλῶς νὰ ἔλθῃς) Πότυλον (εἴμεθα συμφωνοί) Ἰδαῖον Λάκτυλον, Ἐλληνικὴν Νῆσον ([EE] ποῦ δὲν ἐξεχᾶ τὸ ἐσπάζωμα, μολοντί ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὸ κρεβάτι· τὴν ἔσηκώθη, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀνευνομίαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ, δὲν εἶνε πιά τίποτε ! εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ὑναμίνοι καὶ εἰς τὸσον γρήγορα !) Φίλημα Σκιάς ([EE] εἶπα ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰλλάξετε ψευδώνυμον τὸ προσεχές ἔτος θὰ περᾶσιν ἀπὸ τὴν στήλην τῶν Ἐγκρίσεων καὶ ἐπομένως θὰ εἶνε ἐκλέξιμ-
δια τὰ ψευδώνυμα τῶν ὁποίων θάνατον ἐπὶ τὸ δικαίωμα) Περωνὴν Καρδίαν ([E], λάθος δὲν ὑπάρχει ἡ λύσις σου δὲν εἶνε ἀκριβής) Φίλην τῶν Ζώων (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ εἶνε κατενοουασμένη μετὰ τὴν μου εὐχαριστήσῃν εἶδε σήμερα εἰς μίαν ἐφημερίδα τὴν εἰκόνα τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους καὶ εἶπα : « νὰ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ τῆς ἀγαπητῆς μου Φίλης τῶν Ζώων ») Ὀμιχλώδη Ψυχὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ λαμπρὸν δελτάριον) Χ. ροιήν Ρουμανίδα (εἶνε υνατόν ; πάντα εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ εὐρῆ θέμα ἄλλα ὅπως λές, εἰσαι ὄλιον... ἂς μὴ τὸ ἐπαναλάβω!) Ἀνδροῖον Ἀνδρον (ἡ Κυρὰ-Μάρθα σὲ ἀντασπάζεται) Ναυτοπόλιαν τοῦ Μεσολογίου, Λεβεντιάκον τῆς Χαλκίδος, Αἰμίλιον Παῖλον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ βραβεῖον ἔστειλα) Ἐνηπεθὴς (ἔχει κ' ἄλλος) Ναυσικᾶν (ἔλαβα) Θαλασσοταραχὴν (εὐχαριστῶ πολὺ) Ἐρυθρόδερμον κτλ κ' λ

Εἰς ἅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ ἀπαπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 5) λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβύλας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἐ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1905.

αυτό το ίδιο ξενοδοχείον του Λευκού 'Ισπου' αλλά είχε προσκληθή λίαν πρωί εις το καλάτι υπό του ύπουργού των Στρατιωτικών.

Ο Γάστρων άπεφάσισε να τον περιμένη, κάμνων περίπατον από τον ξενώνα έως το κιγκλιδωμα του παλατιού.

Έπειτα από μισήν ώραν, ο Φραγκίσκος εξύπνησε και αυτός και εισήλθεν εις το μαγειρείον του πανδοχείου, όπου πρὸς μεγάλην έκπληξιν του δὲν ἤρε κανένα. Ίδων δὲ μίαν πολυθρόναν με πανυψηλοτάτην ράχην, ἐσκέφθη ὅτι, ἕως ὅτου καταβῶν οἱ ἀδελφοὶ του, τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ συνεχίσῃ τὸν διακοπέντα ὕπνον του εἰς τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο κάθισμα, τὸ τὸσον κατάλληλον πρὸς ἀνάπαυσιν. Καὶ συνέθη ὥστε, μόλις ἐχώθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐπίπλου, νὰ ἐξαφανισθῇ καθ' ὀλοκληρίαν μέσα εἰς τὴν σκιάν, χωρὶς κανένα κίνδυνον νὰ τον ἰδοῦν καὶ νὰ τον ἐνοχλήσῃ.

Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ βυθίζεται εἰς τὸν ὕπνον, ὅταν ὁ ἦχος μίας συνομιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνετο με χαμηλὴν φωνήν, τοῦ δέκωψε τὴν νύσταν. Ἡμιοίξας τότε τὰ βλέφαρά του, εἶδε τὸν ξενοδόχον ὄρθιον καὶ συνομιλοῦντα μ' ἕνα ἄνδρα, ποῦ ἐκάθητο κ' ἐπινε σύγχρονως ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀξύτατην τὴν ἀκοήν, ἀντελήφθη δὺο ἢ τρεῖς φράσεις ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὁ καθήμενος κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐπέφερε με ξενικὸν τόνον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μορσένξ.

— Ἐταί λοιπόν, ἔλεγεν ὁ ἄγνωστος, λέγει ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ αὐριον;

— Χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, λόρδε μου. Ὁ κ. Μορσένξ πρόκειται νὰ ἰδῇ σήμερα τὸ πρωὶ τὸν ὑπουργόν με διέταξε νὰ δώσω διπλὴν τροφήν εἰς τὰ ἀλογά του καὶ νὰ τὰ ἐξοίμα αὐριον τὴν χαραυγὴν. Χωρὶς ἄλλο, κάποιον γράμμα θὰ πάρῃ διὰ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, καὶ θὰ κυττάξῃ πῶς νὰ το πάγῃ τὸ ταχύτερον...

— Αὐτὸ, ἀλήθεια, φαίνεται πολὺ πιθανόν... Πρέπει νὰ δοῦμε τὸ περιεχόμενον του. Καὶ θὰ ἔχῃ συνοδίαν μαζί του;

Ὁ Φραγκίσκος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ αὐτιά ἐμβήκαν φύλλοι με αὐτὰ τὰ λόγια, ἐπρόσεξε ν' ἀκούσῃ ἀλλήτερον, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ λόρδου, ὁ ξενοδόχος ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ ἀκολουθία του φαίνεται μικρὴ, λόρδε μου! πρέπει ὅμως νὰ σας εἰπῶ, διὰ νὰ μὴν παραλείψω τίποτε, ὅτι τρεῖς ἄνθρωποι, δὺο νέοι καὶ ἕνα παιδάκι, ἐφθασαν ἐδῶ χθὲς καὶ μου εἶπαν σήμερα τὸ πρωὶ πῶς θέλουν νὰ τον ἰδοῦν.

— Πάει καλά ἐπιθύρουν ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη καὶ ἐξήλθε σφυρίζων καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν ξενοδόχον.

(Ἐπιτετα συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ "Αἰμ.]

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΖΑΪΡΑΣ

Ἡ Ζαΐρα γνωρίζει καὶ διαβάθει! Ἡ Ζαΐρα ἀρξίζει μάλιστα καὶ γράφει, ἀφοῦ χθὲς τὸ πρωὶ κατάρθωσε κ' ἐγραψεν εἰς τὸ τετράδιον τῆς καλλιγραφίας τῆς αὐτῆν τὴν ὄμοιαν φράσιν:

« Ἡ καλὴ πράξις πάντοτε ἀνταμείβεται. »

Καί, ἐπειδὴ ἡ Ζαΐρα εἶνε κορίτσι, ποῦ οἱ γονεῖς του καὶ οἱ συγγενεῖς του τὸ ἀγαποῦν πολὺ καὶ τὸ χαϊδεύουν, ἡ ἀνταμοιβὴ δὲν ἀρξεί νὰ ἐλθῇ ἢ γιὰγιά τῆς τῆς ἔκαμε ἕνα δῶρον, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.

Μὴν νομίζετε ὅτι τῆς ἐχάρισε καμμιὰ κοῦκλα, κανένα γλυκὸ ἢ κανένα παιδικὸ παιγνιδάκι... ὅχι! τὸ δῶρον ποῦ τῆς ἐχάρισε ἔχει πρακτικὴν ἀξίαν, εἶνε δῶρον διὰ μεγάλους, εἶνε μίαν ὀμβρέλλα.

Ἡ ὀμβρέλλα ἐφθασεν ἀπὸ χθὲς, λεπτή καὶ κομψή, ταιριαστὴ με τὸ ἀνάστημα τῆς Ζαΐρας, με τὸ χέρι καὶ τὴν ἄκραν τῆς ἀσημένια, καὶ μάλιστα με τὸ χέρι γυριστὸ σὰν τὸ μπαστοῦνι τοῦ μπαμπᾶ! τέλος πάντων ὀμβρέλλα τὸσον ὡραία καὶ φανταχτερὴ ὅσον πρέπει νὰ εἶνε ὀμβρέλλα, ἡ ὁποία ἀνταμείβει τρεῖς μῆνας φρονιμάδας καὶ ὑπακοῆς χωρὶς καμμίαν διακοπὴν.

Ἡ Ζαΐρα, τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωὶ-πρωὶ, ἔτρεψεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκύτταξε τὸν οὐρανόν.

— ὦ, χαρὰ τῆς! Ἐβρεχε... Ἐβρεχε μάλιστα τὸσον πολὺ ὥστε οἱ γονεῖς τῆς εἶπαν καὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι πᾶσα ἐξοδος ἦτο ἀδύνατος ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἡ Ζαΐρα ἐκάθητο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἐνὸς ὡραίου σπιτιοῦ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, καί, με τὴν μύτην τῆς κολλημένην εἰς τὴν παραθύρου, ἐκύτταξε τὸ νερὸ ὅπερ ἐπεφτεν ἐπάνω εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα τῆς ὅτι εἶνε ἐντελῶς περιττὸν πράγμα ἡ ὀμβρέλλα, ἀφοῦ τὰ κορίτσια δὲν ἐβγαίνουν ἐξω ἅμα ἐβρεχεν.

Ἐνῶ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ, εἶδεν ἐξαφνα ἡ Ζαΐρα ἕνα ζητιανόπουλο με κουρελιασμένα ρούχα, τὸ ὁποῖον με ὄλην ἐκείνη τὴν βροχήν, ἔτρεψεν ἰσπίσω ἀπὸ τοῦς διαβάτας κ' ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην.

Ἄλλὰ ὅλοι ἦσαν πολὺ βιαστικοί, καὶ κανεὶς δὲν ἀπεφάσισε νὰ σταθῇ, νὰ βάλῃ τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπη του καὶ νὰ βγάλῃ νὰ του δώσῃ μίαν πεντάραν.

Ἄπελπισμένο τὸ ζητιανόπουλο ἐπήγε κ' ἐστάθη κάτω ἀπὸ τὸ κούφωμα τῆς θύρας ἐνὸς μεγάλου σπιτιοῦ ἄλλὰ ὁ ὕπνρητης τὸ ἐδιώξεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τότε, με τὴν λύπην ζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐπήγε καὶ ἐσηκώθη εἰς τὸ δένδρον, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸ παράθυρον τῆς Ζαΐρας, καὶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ προφυλάσσεται καὶ πολὺ, ἐφαίνετο πῶς ἐπερίμενε νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ διὰ νὰ φύγῃ.

Μία φωτεινὴ ἰδέα ἐπέρασεν ἐξαφνα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ζαΐρας.

— Εἶνε γραμμένο, εἶπεν, εἰς τὸ τετράδιον τῆς καλλιγραφίας μου ὅτι μίαν καλὴν πράξιν πάντοτε ἀνταμείβεται! καὶ τί καλλίτερον πράξις εἶνε ποῦ νὰ μπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ, παρὰ νὰ μείνω χωρὶς τὴν καλὴν μου, τὴν καινούρια τὴν ὀμβρέλλα ποῦ δὲν μου χρειάζεται καθόλου, ἀφοῦ δὲν βγαίνω ἐξω ὅταν βρέχῃ, καὶ νὰ τὴν δώσω σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ, ποῦ εἶνε ὑποχρεωμένο πάντα ἐξω νὰ γυρίσῃ;

Τὸ εἶπε, καὶ τὸ ἔκαμε. Ἡ Ζαΐρα δὲν ἐκάθητο νὰ συλλογισθῇ πολὺ, ὅταν τῆς ἐπερνοῦσε μίαν ἰδέαν ἀπὸ τὸ μικρὸ μυαλὸ τῆς.

Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον. Ἀρπάζει ἡ Ζαΐρα τὴν ὀμβρέλλιτσα τῆς, κάνει νόημα εἰς τὸν ζητιανόπουλο νὰ πλησιάσῃ, ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ του πετᾷ τὴν ἐλεημοσύνην τῆς.

— Νά, πάρε! εἶπε ἄνοιξέ τῆνε καὶ φύγε!

Κατ' ἀρχὰς τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ἐστάθη κ' ἐκύτταξε με ἀπορίαν. Ἀλλὰ γρήγορα ἐκατάλαβε ὅτι τοῦ ἐχάρισαν τὴν ὡραίαν ὀμβρέλλιτσαν τὴν ἔβαλε λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην του κ' ἐφυγε σὰν ἀστραπὴ.

— Δὲν τὴν ἀνοίξε καν νὰ μὴ βραχῇ... ἐσυλλογίσθη ἡ Ζαΐρα, με τὴν καρδούλαν τῆς λιγὰν μετανοημένην.

Ἄλλὰ γρήγορα παρηγορήθη.

— Μπα! δὲν πειράζει, εἶπε ἡ καλὴν πράξιν πάντοτε ἀνταμείβεται...

Κατὰ τὸ βράδυ, ἐκτύπησεν ἡ ἐξώθυρα. Ἦνοιξαν καὶ εἶδαν ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε με τὸ ἕνα χέρι μίαν ὀμβρέλλιτσαν καὶ με τὸ ἄλλο ἕνα ζητιανόπουλο ποῦ ἐκλαιγε.

— Ἐτρέπε, εἶπε με τὴν φωνάρα του, τὸ ἐσύλληψα σήμερα τὸ πρωὶ αὐτὸ τὸ παλητόπαιδο, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφευγε τρέχοντας μ' αὐτὸ τὸ ὀμπρελλάκι, καί, μ' ὄλες τὲς δικαιολογίας του, αὐτὸ τὸ πράγμα μου ἐφάνηκε πολὺ ὑποπτόν.

— Μά... ἀφοῦ σὰς λέω πῶς μου τὸ χάρισε ἡ μικρὴ κυρία! ἐφώνησε τὸ ζητιανόπουλο.

Ὅλοι ἔστρεψαν νὰ ἰδοῦν τὴν Ζαΐραν, ἡ ὁποία, κατακόκκινη καὶ στενοχωρημένη, δὲν ἤξευρε τί νὰ εἰπῇ καὶ τί ν' ἀπαντήσῃ.

Τότε ὁ μικρὸς ζητιανὸς ἐξέσπασε στὰ δάκρυα, διότι δὲν ἤμποροῦσε πιά νὰ κρατηθῇ. Εἶπε κ' ἐφώνησε τί ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ πρωὶ: πῶς τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἔδειραν πῶς ἐπέρασε ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ ἀστynomικοῦ τμήματος. Καὶ ὅμως δὲν ἦτο κλεφτάκι!

Εἶδε τὴν ἀπελπισίαν του ἡ Ζαΐρα, κ' ἐκάθησε καὶ αὐτὴ καὶ διηγήθη τί εἶχε συμβῆ, καὶ πῶς του εἶχε δώσῃ, πραγ-

ματικῶς, τὴν ὀμβρέλλιτσα τῆς μόνῃ τῆς, χωρὶς νὰ τῆς-τὸ εἰπῇ κανεὶς, ὡς ἐλεημοσύνην.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ πράγμα διαφέρει, εἶπε τότε ὁ ἀστυφύλαξ, καὶ ἄφισε ἐλευθέρον τὸν ζητιανόπουλο... Μπορεῖς νὰ φύγῃς τώρα, κατεργαράκο!

Ἡ μήτερα τῆς Ζαΐρας, ἀφοῦ ἀπεξήμιωσε ὅπως ἔπρεπε τὸν ζητιανόπουλο διὰ τὴν ἀδικὸν σύλληψίν του, ἔβαλε τὴν κόρην τῆς εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Βλέπεις, ἀγάπη μου! δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς καλὴν καρδίαν γιὰ νὰ κάμνῃς ἐλεημοσύνην! πρέπει νὰ γνωρίζῃς καὶ πῶς νὰ τὴν κάμνῃς, διότι εἶνε κίνδυνος μήπως βλάβῃς ἐκείνους ποῦ θέλεις νὰ ἐλεήσῃς καὶ νὰ εὐεργετήσῃς. Ἄμ, δίνῃς ὀμπρέλλα με ἀσημένιο χέρι εἰς ἕνα ζητιανόπουλο ἐξυπλότου καὶ με σχισμένα ρούχα, εἶνε τὸσον γελοῖον πράγμα σὰν νὰ βάζῃς τὸν καρδουιάρῃ νὰ φορέσῃ ἄσπρα γάντια...

Ἡ Ζαΐρα ἐκατάλαβε τὸ μάθημα ἄλλα δὲν ἐδυσκολοῦθη νὰ εὐρῃ καὶ μίαν δικαιολογίαν:

— Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, εἶπε, τίποτε δὲν θὰ γινότανε, ἂν μ' ἄφριναν νὰ πᾶω περίπατο με τὴν καινούρια ὀμβρέλλιτσα μου...

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΡΤΑΡΙΝΙΣΜΟΣ

[ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 9000 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ]

Ἐνα πρωὶ, ἤρχισε ὁ Ταρταρίνος— ὅταν ἐκυνηγοῦσα ἄγρια θηρία εἰς τὴν Σαχάραν— ἐνθυμίσθη, — ἕνας κυνηγὸς ἦλθε στὰ τέσσαρα εἰς τὸ Ἀλγέρι καὶ ἀγγήγειλε, ὅτι καμμιὰ εἰκοσαρία λέοντες καὶ πάνθηρες εἶχαν φανῆ στὴν Ἐρημον.

Εἰκοσαριά! Ἐνας θὰ φάνηκε κ' ὁ κόσμος ὅλος! Τὰ φύσκωσαν ἀμέσως! Ἀρπάξω εὐθὺς τὴν καρκαμπία μου, καὶ δρόμο!

Ἐξεκίνησα μόνος, με ἡρεμίαν, διὰ τὴν μυστηριώδη Ἐρημον: κανεὶς ἐντόπιος δὲν ἐτόλμησε νὰ μ' ἀκολουθήσῃ ὄλων τὰ δόντια ἔκαναν τρίχι-τράκα ἀπὸ τὸν φόβο... Τί νὰ σὰς πῶ, δὲν εἶνε τίποτε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἀφρικάνους! Ὅλοι τοὺς θρασυδέιλοι, πέρα καὶ πέρα. Σοῦ κάμνουν τὸν γενναῖο, ἀλλὰ, φάνηκε τὸ παραμικρὸ σκουληκάκι; τρυπώνουν ὄλοι, ὡσάν λαγοί, στὶς τρύπες των.

Ἄς ἐλθουν ὅλα τὰ θηρία κατ' ἐπάνω μου, δὲν τὰ σκιάζομαι! φυτεύω μίαν στοῦ καθενὸς τὸ μάτι, καὶ δὲν μου γλυτώνει!

Ἐπερπατοῦσα ὡρες ὀλόκληρες, ἀλλὰ, μήτε θηρία, μήτε τίποτε...

« Τὸς τιποτένιους, εἶπα, μου τὴν ἐπαῖξαν πάλι τὴν κοροϊδεῖα! » Ἐβάδιζα ἄκρη-ἄκρη ἀπὸ ἕνα ποτά-

μι. Μερικὲς χουρμαδιὲς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔστην ὄχθη, μ' ἔκαμαν νὰ καταλάβω πῶς ἡ ὕσσις δὲν θὰ ἦταν μακρὰ. Ἐσχόπευα ν' ἀναπαυθῶ λίγο, ὅταν ἀκούω

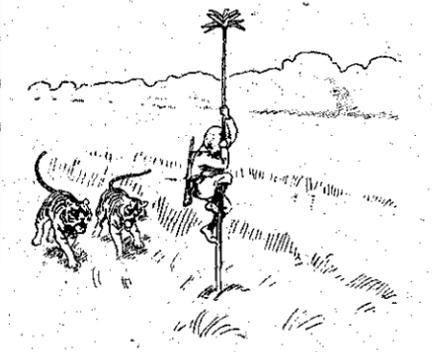
« Τὸ ἔβαλα στὰ πόδια. »

πίσω μου ἕνα θύροβο, μιά βοή, ἕνα κρόκ, ὡσάν νὰ ξεφουσοῦσαν χίλια φουσερά μαζί! καὶ ἕνα μουγγρητό! Παναγία μου!

Στρέφω... Δύο πάνθηρες, μάλιστα, δύο! Ἐτρεχαν λυσσασμένοι κατ' ἐπάνω μου!

Αὐτὰ τὰ θηρία, ξεύρετε, δὲν χωρατεύουν. Χράπ μιά, καὶ σὲ καταπίνουν σὰν λουκούμι.

Τί νὰ κάμω; Ὅλα τὰ θηρία τοῦ Ἀτλαντος ἄς ἤρχοντο, ἀλλὰ, ἕνα-ἕνα γιατί τότε... μπύμ! μπάμ! μπούμ! καὶ πάρτα κάτω ἄλλ' ἦσαν ζευγάρι!

« Ἀρχίζω ν' ἀνεβαίνω. »

μονόκαννο τὸ τουφέκι μου ἂν ἐσκότωνε τὸ ἕνα, θὰ μ' ἔχαψτε τὸ ἄλλο...

Τὸ μῖνο ἦταν ν' ἀνέβω σὲ κανένα δένδρο! Μπάμ! στὸ ἕνα, κρόχ! με τὸν ὑποκόπανο στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου, καὶ ἔτσι νὰ γλυτώσω.

Τὸ ἔβαλα στὰ πόδια. Οἱ πάνθηρες τὸ κατόπι μου, καὶ ὄλονα νὰ με ζυγώνουν.

Τί μουγγρητό, Παναγία μου! Ἐπὶ τέλους, ἀρπάξω τὴν πρώτην χουρμαδιά ποῦ εὐρέθηκε μπροστά μου, κ' ἄρχίζω ν' ἀνεβαίνω.

Τὰ θηρία, ὀλιγ' ἀκόμη καὶ θὰ μ' ἐκομματιαζαν... Με δύο τρεῖς ἐλξεις ἐφθασα ψηλά.

Κάτω οἱ πάνθηρες ἐστρηγοῦρίζαν ὡσάν δαιμονισμένοι, ἐμούγγριζαν, κτυποῦσαν με τίς οὐρὰς τὸ δένδρο.

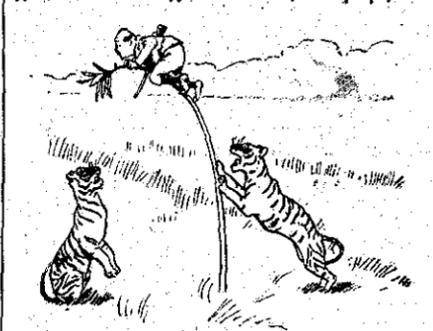
Δὲν εἶχα καλοανέθη, καὶ εἶδα ὅτι ἤμουν χαμένος!

Γιατί ἡ χουρμαδιά ἦταν πολὺ λεπτή καὶ ἐλύγιζεν ἀπὸ τὸ βάρος μου, ἐλύγιζε, ποῦ μόλις ἔμποροῦσα νὰ κρατηθῶ ἐπάνω με τὰ τέσσαρα.

Ὁ ἕνας πάνθηρ, καθισμένος στὰ δύο, κραιποφυλακτοῦσε τὴν ρίζαν νὰ μ' ἀρπάξῃ! Ἐξαφνα τὸ δένδρο κλίνει, κλίνει ἀδιάκοπα, ὡσάν κάτι νὰ τὸ ἐπίεζεν ἀκόμη περισσότερο! καὶ ἡ κορυφή νὰ κατεβαίη, νὰ κατεβαίη...

Γυρίζω, καὶ τί βλέπω; ἕνα ἀπὸ τὰ θηρία ἐσαρκώλωσε καὶ αὐτὸ στὸ δένδρο! Πάει χάθηκα!

Κλίσις πῶς ἀποτόμος, πρὸς τὰ ἐμπρός, με κάμνει νὰ στρέψω... Νά τα μας! Ὁ ἄλλος πάνθηρ εἶχεν ἀρπαχθῇ με τὰ νύχια ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ

« Ἡ κορυφὴ νὰ κατεβαίη... »

δένδρου καὶ σπαρταροῦσε στὸν ἀέρα προσπαθώντας νὰ πηδήσῃ ὑψηλότερα διὰ νὰ με καταβροχθίσῃ.

Ἡ χουρμαδιά ἔτριξε ἀπάισια! Τετέλεσται!

Ἐξαφνα, τὸ θηρίο ξαμολᾷ τὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου ποῦ ἐκόπηκε, καί, μπράφ! πέφτει ἀνάσκελα.

Τὸ δένδρο φυσικὰ τινάζεται με δύναμη πρὸς τὰ ὀπίσω. Αἰσθάνομαι ἕνα τίναγμα, μ' ἕνα κτύπο δυνατὸν μου γλυστράει ἀπὸ τὸν ὦμο τὸ τουφέκι! νοιώθω πῶς αἰωροῦμαι, πῶς πέφτω. Ἐνα μπάμ! καὶ ἕνα μπλούμ! φθάνουν συγχρόνως στὴν ἀκοή μου. Ζαλλίζομαι...

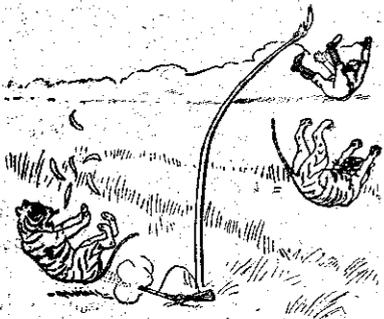

« Εἶχεν ἀρπαχθῇ με τὰ νύχια. »

Στόπ! κόπτεται ἡ ὀρμη μου, καὶ εὐρίσκομαι καθισμένος μαλακὰ-μαλακὰ στὴν ἀντίπεραν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

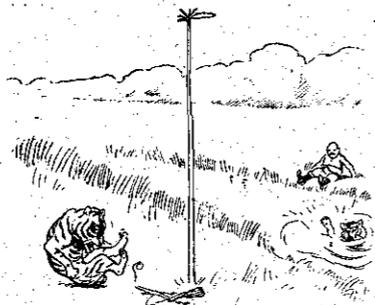
Ἄνοιξα τὰ μάτια μου: τὸ ἕνα θη-

ρίο εσφάνδαζεν ακόμη, στην ρίζα της γουρμαδιάς. Το τουφέκι μου πέφτοντας είχε πάρη φωτιά, το βόλι του είχε περάσει το ζωό που έτυχε ακριβώς στη μπουκα, πέρα πέρα, και του είχε βγή από τη μύτη!

« Αιωρούμα... πέφτω... »

Ο άλλος πάνθηρ, που κι' αυτός με το τίναγμα είχε πέση στο ποτάμι, αφού

« Εσώθηκα! »

επάλαψε μια στιγμή απελπιστικά, εκύλησε κάτω από το νερό... και αιωνία του ή μνήμη! Εσώθηκα! Δεν είναι άπιστευτον; Κι' εν τούτοις είνε ή μόνη και καθαρά αλήθεια.

KITRINO NTOMINO

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ.

Ο Αρχικυνηγός έπηγε 'στη φυλακή των λευκών σκλάβων και τους ηύρε την ώρα που τους ετάγιζαν οι Μαύροι.

Αμέσως επρόσταξε να παύση το τάγισμα και να τους βγάλουν τες άλυοίδες. Και αφού έγινεν αυτό, τους έπηρε κατά μέρος και εΐπε τη στενοχωρία του για το έλεφαντοκυνηγι που ήταν υποχρεωμένος να διοργανώση χωρίς να έχη ελέφαντα.

Οι οχοινοβάται άκουσαν με προσοχή την υπόθεσι, εσυλλογίσθησαν

λίγην ώρα, εκύταξε ο ένας τον άλλον με χαμόγελο, και τέλος υποσχέθησαν εις τον Αρχικυνηγόν να τον βοηθήσουν εις την περιστάσι του και να κάμουν ώστε να περάση έμπρός από το τουφέκι του Βασιλέως ένας ελέφας, αλλά με τη συμφωνία:

Πρώτον: Να τους άφισουν λίγες ημέρες ελευθέρους Δεύτερον: Να γεμίσουν τα κυνηγετικά τουφέκια μόνον με μπουρούτι, χωρίς να βάλουν μέσα ούτε σφαίρες ούτε σκάγια· και

Τρίτον: Να τους δείξουν τον τόπο όπου θα εγίνετο το κυνηγι.

Ο Αρχικυνηγός εδέχθηκε μετά χαράς τη συμφωνία, και αφού τους έβαλε να του δώσουν τον λόγον της τιμής των, ως Άγγλοι ευπατρίδαι, ότι δεν θα θελήσουν να δραπετεύσουν και να τον άφισουν μάρμαρο, τους άφισεν ελευθέρους δια να εκτελέσουν τα μυστικά σχέδιά των.

(Επεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— "Α! ή Σιδωνία, αυτή ή πανουκλίτσα! ειπεν ή γειτόνισσα.

Επήρε τότε θάρρος με αυτήν την κρίσιν δια τον χαρακτήρα της συμμαθητριάς της ή Μαργαρώ, και τα διηγήθη όλα, με τα μικρότερα επεισόδια.

Και κατόπιν ύψωσε την κεφαλήν δια να δείξη εις την γειτόνισσαν τα σημάδια των καρριτσιών, τα όποια ήσαν εις το μουςκευμένον από τα δάκρυα μανδύλι της.

— Ναι, τα βλέπω, μα και συ θα σταθής; να σου σκουπίσω τα ματάκια σου, άμα βγάλω εγώ αυτά τα σημάδια;

Η Μαργαρώ εκύταξε καλά την καλήν εκείνην γυναίκα, δια να ιδή αν ωμιλούσε σοβαρά, και της απεκρίθη:

— Ναι, ήθελα να βγούν... μα δεν βγαίνουν.

— Μα, αφού σου λέγω πως μπορώ και τα βγάλω εγώ;... Εΐπες πως είνε καρωμένα από σήμερα το πρωι αυτά τα σημάδια;

— Ναι, και πολύ πρωι. Ήτανε τέσσερες ή ώρα που έσηκώθηκα επίτηδες.

— Λοιπόν, δεν επάλωσαν ακόμη, είνε φρέσκα... Κάθησε μια στιγμή... πάω να φέρω ό,τι χρειάζεται δια να διορθωθ ή το κακό που εγινε.

Επειτα από όλίγα λεπτά, ή γειτόνισσα εΐχεν επιστρέψη εις την αγυροκαλύβην, με ένα μικρό χαρτένιο πακετάκι, εις το όποιον ήτο γραμμένον: «Μην το εγγίζετε»—και με γραμματα μεγαλείτερα: «Δηλητήριον».

— Τι είνε αυτό; ήρώτησεν ή Μαργαρώ, τρομαγμένη από την φοβερην αυτήν λέξιν.

— Α! αυτό δεν είνε για τα παιδιά... είνε αλάτι της ξυνήθρας (*). Μην ξεχνάς ότι δεν πρέπει ποτε να βάζης τα χείλη σου σε πράγματα που δεν γνωρίζεις, και όταν ακόμη μοιάζουν με ζάχαρι.

— Η με αλάτι; ήρώτησεν ή Μαργαρώ.

— Ακριβώς! Λοιπόν τώρα θα πλύνωμε πρώτα το μανδύλι σου με καθαρό νερό, διότι τώρα θα είνε αρκετά αλατισμένο με τα δάκρυά σου, και ύστερα θα κυττάξωμε να βγάλωμε τα κιτρινάδια.

Αφού εξέβγαλε το τετράγωνον πανάκι με καθαρο νερό, ή καλή γειτόνισσα έβαλε εις ένα μεγάλο φλυτζάνι μίαν πρέζαν από το δεξαλικόν δεξ και το άνέλυσε με λιγάκι νερό κατόπιν εμάζευ-

(*) Ούτω ονομάζουν κοινώς οι Γάλλοι το δεξαλικόν δεξ.— Σημ. του Μ.

σε τα μέρη όπου ήτον ή σκουριά, σαν βουλωματάκια από πανί, και τα εβούτηξεν εις την διάλυσιν. Αί κηλίδες έγιναν όλιγώτερον ζωηράι κατ' άρχάς, και έπειτα σιγά-σιγά εξηφανίσθησαν. Αμα εβγήκαν έντελώς, ή γειτόνισσα επέταξε όσον ύγρον εΐχε μείνη εις το φλυτζάνι, και το άντικατέστησε με καθαρό νερό, εως επάνω.

— Και τώρα τι κάνετε; ήρώτησεν ή Μαργαρώ...

— Θα πλύνω το μαντύλι σου με καθαρό νερό, αφού εφυγαν πια τα σημάδια, για να μην το κόψη το αλάτι. Διαφορετικά, έπειτα από μερικες ημέρες, εκεί που είνε οι λεκέδες θα εγίνότανε τρύπα.

— Α! δεν το ήξευρα.

— Τώρα όμως το ξέρεις, και μπορείς να το μάθης και της Σιδωνίας, που ήθελε να σου κάνη την δασκάλα...

— Ναι, ναι... θα της το πω τώρα κι' ελας.

— Δεν μου φαίνεσαι όμως τελείως ευχαριστημένη, Μαργαρώ. Βλέπω πως έχεις ακόμη κάτι τι που σε στενοχωρεί...

— Ναι... γιατί δεν έχω ούτε φωτιά ούτε κάρβουνα να περάσω σίδερο, και αυτή πάλιν θα μου πη πως το μαντύλι μου δεν είνε σιδερωμένο.

— Δεν έχεις ανάγκη ούτε από σίδερο ούτε από φωτιά, για να σιδερώσης ένα μαντυλάκι σαν αυτό; κύτταξε πως θα κάμω εγώ...

Εβγαλεν από την τσέπη της ένα άσπρο μαντύλι, διπλωμένο ακόμη, και το εξεδιπλωσεν.

— Αμα πλύνης και στήψης το μαντύλι σου, θα το ξεδιπλώσης και θα το άπλώσης ύγρο ακόμη επάνω στο γυαλί του παραθύρου; θα το τεντώσης καλά-καλά επάνω στο γυαλί, να μην κάμνη ούτε μια ζαρωματιά. (Και ενώ ελεγεν αυτά ή καλή γειτόνισσα έπλησίασεν εις το παράθυρον, και έκαμεν ότι εκολλούσεν εις το γυαλί το μανδύλι της.) Αύριον το πρωι, άμα ξυνήθρης, θα το ξεκρεμάσης από το γυαλί, στεγνόν και ίσιο. Το διπλώνεις τότε στα τέσσερα και το πατάς με τα χέρια σου δυνατά, και θα το δής να σιδερωθ ή έτσι μονάχο του τόσο καλά, σαν και το δικό μου.

— Ω! ευχαριστώ, ειπεν ή Μαργαρώ, δεν φοβούμαι πια τη Σιδωνία.

— Σου πέρασε ή λύπη τώρα; Γιατι πρέπει και να πηγαίνω τα τρία μου τα παιδάκια με περιμένουν για τη σούπα.

Και, καθώς επέστρεφε τρεχάτη εις το σπίτι της, ή καλή γειτόνισσα ήκουσε κατόπιν της την γλυκειά και ήσυχη πλέον φωνούλα της Μαργαρώς, ή όποια της εφώναζε:

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ! έμαθα τώρα!

Ο Πετρογιάννης έπηγε να τρελαθ ή, όταν εΐδεν ότι ή αδελφή του δεν ήτο εις την έξοδον του σχολείου, την έβραν

της απολύσεως. Την εζήτησεν εδω κι' εκεί, κι' επί τελους έμαθεν ότι εΐχε φύγη μόνη. Την εύρηκεν εις το σπιτάκι των, βυθισμένην εις τους συλλογισμούς της.

Και, επειδή εις τας ερωτήσεις του αυτή απεκρίνετο μόλις και μετά βίας, ο Πετρογιάννης δεν εκάθησε να στενοχωρηθ ή, διότι εγνώριζεν ότι ή αδελφή του δεν του εκρατούσε τίποτε μυστικόν, κι' ενωρίς ή άργα θα εμάνθανε τί ήτο το αίτιον της συλλογής της.

Την άλλην ημέραν, άμα εΐδε πάλιν την Σιδωνίαν εις την αυλήν του σχολείου, ή Μαργαρώ έπηγε κοντά της και της εΐπε:

— Αμα λεκιάση το μαντύλι με σκουριές, πως βγαίνουν, σε παρακαλώ;...

— Αμα ένα κορίτσι είνε τόσο άπρόσεκτο ώστε να κάνη τέτοιες ανοησίες, δεν έχει πια τίποτε άλλο να κάμη παρά να κρατή το μανδύλι με τους λεκέδες, απεκρίθη εκείνο το κακοκρίτσο.

— Διότι αι σκουριές δεν βγαίνουν, νομίζεις;

— Εκτός αν αρχή να τες φυσηξής για να βγούν, ξοσανάκι μου...

— Σ' ευχαριστώ για το έπιθετον... κύτταξε όμως το μαντύλι μου... εβγήκαν αι σκουριές; είνε καλά σιδερωμένο; ναι ή όχι;...

Η Σιδωνία έριψε βλέμμα κακεντεγές εις το άσπιλον πανί με το συμμετρικόν δίπλωμά του, και άπήντησε.

— Το πιστεύω! είνε άλλο μανδύλι!

— Άλλο; ή! μ' αυτό δεν υποφέρεται, ανεβόθρησεν ή Μαργαρώ... Άλλο μαντύλι;... αφού δεν έχω παρά ένα και μοναχό!

— Άλλο; ή! μ' αυτό δεν υποφέρεται, ανεβόθρησεν ή Μαργαρώ... Άλλο μαντύλι;... αφού δεν έχω παρά ένα και μοναχό!

— Άλλο; ή! μ' αυτό δεν υποφέρεται, ανεβόθρησεν ή Μαργαρώ... Άλλο μαντύλι;... αφού δεν έχω παρά ένα και μοναχό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' ΖΗΤΟ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ!

— Άκουσε με, Πετρογιάννη... έχω να σου μιλήσω σοβαρά, ειπεν ή Μαργαρώ εις τον αδελφόν της την Κυριακήν το πρωι. Δεν θέλω να ξαναπάγω εις το σχολειόν, δεν θέλω να ξαναπάγω εις το κτήμα. Τ' άκουσ;

— Και γιατί, Μαργαρώ μου;

— Γιατι; Αχ! δεν ξέρεις τί τραβώ...

— Ναι... το ξέρω πως είνε άνυπόφορη ή Σταμάτα, και όμως εσύ την υποφέρεις, για χάρι δική μου.

— Δεν είνε αυτό μονάχα, Πετρογιάννη. Αμα ή Σταμάτα με κακομετα-

χειρίζεται ή με μαλόνη άδικα, εσύ τες περισσότερες φορές εΐσαι κοντά μου και μ' εγχαρδύνεις με ένα σου λόγο, με μια ματιά σου; αλλά εις το σχολειόν, δεν μπορώ να πάω να σ' εβρω μαζί με τ' αγόρια, για να με υπερασπισθής; θα μ' επερίπαιζαν τα άλλα παιδιά.

— Και ποιά σε κατατρέχει, εις το σχολειόν;

— Νά! αυτή ή Σιδωνία!

— Α! έπρεπε να το φαντασθώ.

— Από τί;

— Νά... ο Πετράκης, ο αδελφός της, τα έβαλε μαζί μου χθές, για το τίποτε.

— Α! όλη ή οικογένεια λοιπόν; ή Σταμάτα, ή Σιδωνία κι' ο Πετράκης!... δεν λείπει κανένας... Καλά που είνε χήρα ή Σταμάτα φαντάσου να εΐχαμε και τον άνδρα της να θέλη

«Θά το τεντώσης επάνω στο γυαλί...» (Σελ. 237, στ. α')

το κακό μας!... Και τί σου εΐπε, αυτός ο χωριάτης;

— Αυτός μ' εφώναζε χωριάτη!...

— Μπα! κι' ή Σιδωνία ακριβώς τον ίδιο λόγο μου εΐπε!... Και τί του απήντησες όταν εΐπε αυτά τα άσχημα λόγια;

— Τίποτε.

— Έπρεπε να κάμης ό,τι έκαμα εγώ. Της εδειξα τα τσόκαρά μου για να της αποδειξω πως ελεγε ψέμματα.

— Εγώ δεν ήμπορούσα να κάμω το ίδιο. Εξέρεις πολύ καλά πως είνε τρυπημένα από επάνω... Νά, κύτταξε... δεν φαίνονται τα πόδια μου, φαίνονται

δμως λίγο τὰ δάχτυλά μου στην ἄκρη...
 — Τὴν καίμενο τὸν ἀδελφάκη μου! ξέρεις τί πρέπει νὰ κάμω; Ν' ἀγοράσῃς παπούτσια ὀλοκαίνουργα με τὰ λεπτὰ ποῦ εἶνε στὴν παλάμη τῆν κάλτσα.
 — Ἄ! ὄχι! δὲν θέλω νὰ βγοῦνε λεπτὰ ἀπὸ τὴν κάλτσα γιὰ μένα.
 — Μὰ, ἀφοῦ ἔχει ὁ καθένας μας δικὰ του...
 — Ἀδιὰφορον ἐγὼ δὲν θέλω νὰ... δὲν ἔχω πιά οὔτε ἐγὼ θάρρος, εἶμαι λυπημένος.
 — Ἐσύ, Πετρογιάννη; ἐνῶ ἐσύ πάντα μου δίνεις θάρρος! Ποῖος λοιπὸν σ' ἐπίκρανε;
 — Ὡ! ἡ λύπη μου προέρχεται κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πηγή. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ' μὰ δὲν βαστῶ πιά. Δὲν σου εἶπα τί μου εἶπε ὁ Πετράκης; μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ κακὰ λόγια;
 — Ὅχι.
 — Εἶπε: «Τὸ ξέρομε δά' ὅ,τι κάνει ὁ κύριος Δημόκριτος γιὰ σὰς τοὺς δυῶ, τὸ κάνει γιὰ ψυχικό!»
 — Γιὰ ψυχικό!... ἐπανέλαβαν μαζί κι' αὐτὰ δύο παιδάκια.
 — Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Πετρογιάννης. Καὶ ἄμα ὁ Πετράκης εἶπε αὐτὸ τὸ λόγο, ξέρεις, ἐννοίωσα ποῦ ἔβραζε τὸ αἷμά μου. Τότε, ἐχούθηκα ἐπάνω του, τοῦ ἔβαλα τὸν γρόθο μου ἐμπρὸς στὸ στόμα του, τὸν ἐκύτταξα μέσ' ἐστὰ μάτια καὶ του εἶπα: «Αὐτὸ που εἶπες, μὴν το ξαναπῆς, κακομοιρῆ, εἰδεμὴ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ σε κάμω.» Καὶ τὸ ἄλλο μου χέρι ἤτανε ἔτοιμο νὰ τον κτυπήσῃ.
 — Καὶ τότε; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ, σὰν πετρωμένη ἀπὸ τὴν τρομάρα της.
 — Τότε μ' ἐφοβήθηκα κι' ἐσώπασα.
 — Ὁ φοβηταίρης!
 — Ὁ ἀκαρδός, δὲν λές! Φυσικά, θὰ πᾶν νὰ τὰ πῆ ὅλα τῆς μητέρας του, κι' αὐτὴ θὰ μὰς τὸ πληρώσῃ... Τὸ ξέρω πῶς δὲν ἔκανα καλά ν' ἀφίσω νὰ με κυριεύσῃ ἔτσι ὁ θυμὸς· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασα νὰ τὸ συλλογιθῶ, καὶ τώρα εἶμαι μετανοημένος... Καθὼς βλέπεις, Μαργαρώ, εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν κι' ἐσένα... ἀνάβω πολὺ εὐκολά.
 — Λοιπὸν δὲν ἔχεις καὶ σὺ πολλὴν διάθεσιν νὰ ξαναπῆς στὸ κτῆμα;
 — Αὐτὸ ποῦ με στενοχωρεῖ περισσότερο, εἶνε ὅλες αὐτὲς αἱ ἱστορίες, ποῦ ἡ Σταμάτα θὰ καθῆσῃ καὶ θὰ πῆ γιὰ μὰς στὸν κύριο Δημόκριτο, γιὰ νὰ μὰς βλάψῃ. Εἶνε τόσο καλὸς, ὁ κύριος Δημόκριτος, ὥστε πολὺ θὰ πικραθῶ, ἂν μὰς νομίση ἀχάριστα παιδιὰ... Ἀλήθεια, δὲν σου εἶπα ἀκόμα, Μαργαρώ, τί μου ἔδωκε ὁ κύριος Δημόκριτος. Χθές, τὸ Σάββατο, καθὼς ἐγύριζα μοναχός μου ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ ἤμουν κατα-

λυπημένος γιατί δὲν ἤξευρα ποῦ ἦσαν ἐσύ, καὶ διότι ὁ Πετράκης μοῦ εἶχε πῆ ἐκεῖνα τὰ κακὰ λόγια, τὸν βλέπω στὸν δρόμο καὶ μου κάνει νόημα νὰ πάγω κοντὰ του. Ἐβαλε τότε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του κι' ἔβγαλε ἕνα ἀσημένιο φράγκο, καὶ μου εἶπε: «Ἄφριο εἶνε τὸ πανηγύρι καὶ θέλω νὰ διασκεδάσῃτε καὶ σεῖς τὰ δυο... Αὐτὴν τὴν φορὰ θὰ στηθοῦν ἕνα σωρὸ παράγκες, Σ' ἀρέσουνε, αἱ, τὰ πανοράματα καὶ τ' ἀλογατάκια;» — «Ἄ! ναί, παραπολύ», τοῦ εἶπα, καὶ ὕστερα τοῦ εἶπα εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ.
 — Δὲν μοῦ τα εἶχες πῆ αὐτά, Πετρογιάννη.
 — Διότι, βλέπεις, με τὲς ἐννοίεις μου, δὲν τα ἐσυλλογιζόμουν πιά.
 — Ἐγὼ ὅμως τώρα, ὄλο αὐτὸ συλλογιζομαι... Γιὰ φαντάσου! ἕνα φράγκο, δηλαδὴ εἴκοσι πεντάρεις! Γιὰ νὰ τὸ δῶ.
 Καὶ καθὼς ἐκύτταζε τὸ ἀσπρονόμισμά, ἐπρόσθεσε με χαϊδευτικὸν ὕφος:
 — Αὐτὲς αἱ εἴκοσι πεντάρεις, δὲν εἶνε σὰν τὰ εἴκοσι φράγκα τῆς κάλτσας; Δέκα κα πεντάρεις δικές σου, δέκα πεντάρεις δικές μου;...
 — Βεβαίωτατα.
 Τ' ἀκούει ἡ Μαργαρώ κι' ἀρχίζει ἀπὸ τὴν χαρὰν της νὰ πηδᾷ μέσα στὴν ἀχυροκαλύβαν. «Δῶσέ μου τὰ δυο χέρια σου» — λέγει, καὶ ἀρχίζει μαζί του γύρω γύρω τὸν χορὸν, καὶ κτυπᾷ τὰ τοκάκια της τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, καὶ ὕστερα ἐπάνω στὸ πάτωμα καὶ τραγουδεῖ:
 «Ἐνα λεφτὸ κρεμμύδι,
 Γκέο - γκέο - γκέο!
 Ἐνα λεφτὸ κρεμμύδι,
 Φράνσε - Βαγγέω!
 Μὲ λάδι καὶ μεῦζι,
 Γκέο - γκέο - γκέο!
 Καὶ λίγο ψωμοτύρι
 Φράνσε - Βαγγέω!
 Ἀπὸ τοῦ κύρ - Ἀργύρη,
 Γκέο - γκέο - γκέο!...»
 Καὶ καθὼς ἔλεγαν τὸ «γκέο, γκέο», ἐχαμήλωναν, χειροπιασμένα τὰ δυο, ἐκάθηντο ἐπάνω στὲς πτέρνες των, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐμίγαν τὰ σγουρὰ κεφαλάκια των — καὶ δὸς του φιλήματα κι' ἀγκαλιάσματ'!

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἦτο πολὺ φιλόστοργος υἱός. Ἦγάπα καὶ ἐσέβετο ὑπερβολικὰ τοὺς γονεῖς του, ἦτο εὐπειθέτατος εἰς τὰς διαταγὰς των, κι' ἐξετέλει κι' ἐκεῖνα ἀκόμη τὰ θελήματά των, τὰ ὁποῖα ὑπεργόρευε δεισιδαιμονία ἢ πρόληψις.
 Διηγεῖτο ὁ ἴδιος, ὅτι τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἀπεχωρίσθη τὴν οἰκογενεῖάν του κι' ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ, ἡ μητέρα του τῷ εἶχε δώσῃ τρεῖς μικροὺς σταυρούς, μετὰ τὴν παραγγέλιαν νὰ τους ρίψῃ κατὰ τὸ ταξιδιον εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τρία διάφορα σημεῖα. Καὶ ὁ Δηλιγιάννης ἐξετέλεσε πιστῶς τὴν μητρικὴν παραγγέλιαν, — ὄχι διότι ἐπίστευε καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ καταποντισμὸς τριῶν σταυρῶν ἠμποροῦσε νὰ του φέρῃ εὐτυχίαν, ἀλλὰ διότι δὲν ἤθελεν οὔτε κατὰ διάνοιαν νὰ παρακούσῃ τὴν μητέρα του.
 Εἶνε παρομιμῶδες αἱ ἀπογοητεύσεις, τὰς ὁποίας δοκιμάζουν οἱ νέοι συγγραφεῖς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδιοῦ των. Ὁνειρεύονται ἀμέσως τόσῳ μεγάλῃ δόξαν καὶ τόσῳ πολλὰ χρήματα, ὥστε καὶ ὅ,τι τυχὸν ἀποκτήσῃ, ἀπέναντι τοῦ οὐρανοῦ τοῖς φαίνεται μηδαμινόν.
 Μὴ γαλλίς μυθιστοριογράφος, διάσημος σήμερον ὑπὸ τὸ ψευδῶνυμον Δανιὴλ Λεζυέρ, ὑπέστη μετὰ τὸ πρῶτόν της μυθιστορικὴν τὴν μεγαλητέραν ἀπογοήτευσιν.
 Εἶχεν εὐρὴ ἕνα ἐκδότην, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπεσέθη νὰγοράσῃ τὸ χειρόγραφόν, ἀλλὰ δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη λόγος περὶ τιμῆς. Τὸ ἐσπέρας, εἰς τὴν οἰκίαν της, ἠρώτησεν ἕνα κύριον, ἀπὸ αὐτοῦ ποῦ τὰ ξέρουν ὅλα, τί δίδουν συνήθως οἱ ἐκδόται ὅταν ἀγοράζουσι χειρόγραφον μυθιστορηματός.
 — Μὰ ὡς τριάντα χιλιάδες φράγκα... τὸ ὀλιγώτερον εἰκοσιοκτὼ.
 Τόσα πολλά; Ποτὲ δὲν εἶχεν οὐνευρεθῆ τόσα ἡ πτωχὴ νεάνις, ἡ ὁποία διὰ νὰ ζῆ ἔκαμνε ἕως τότε τὴν οἰκοδιδασκαλίαν!
 — Μὰ εἶσθε βέβηκος, κύριε;
 — Βεβητιάτες!
 Τὴν ἐπομένον, ὅλη χαρὰ, ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐκδότην μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ φανῇ συγκαταβατικὴ καὶ νὰ δεχθῇ μόνον εἰκοσιοκτὼ χιλιάδες.
 — Λοιπὸν, τὴν ἠρώτησεν ἐκεῖνος, δὲν εἶπαμεν πόσα θὰ σὰς δώσω διὰ τὸ μυθιστορημά σας... Πόσα θέλετε;
 — Ὅσα θέλετε σεῖς, ἀπήνησεν ἡ συγγραφεῖς, σὰς ἀφίνω εἰς τὴν διάθεσιν σας.
 — Ἐ, ἄς εἶνε. Διὰ τὸ πρῶτόν σας μυθιστορημὰ θὰ σας δώσω τριακόσια φράγκα.
 Ὅταν θὰ μου φέρετε καὶ δεῦτερον, τότε, ἐλπίζω, θὰ σας δώσω τετρακόσια.
 Τριακόσια φράγκα! Ὑστερ' ἀπὸ οὐρανοῦ ὀλοκλήρου περισουσία! Ἡ καίμενη ἡ Λεζυέρ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ σύννεφα.
 Νεωφανὲς γαλλικὸν περιοδικόν, τὸ «Je sais tout» — τὸ ὁποῖον, σημειώσατε, κυκλοφορεῖ εἰς 700,000 ἀντίτυπα. — ἐπροκήρυξε κατ' αὐτὰς ἕνα πολὺ περιεργον διαγωνισμὸν: Οἱ ἀναγνώσταί του θὰ στείλουν εἰς τὸ ἐν Παρισίους Γραφεῖον του ἀπὸ ἕν ταχυδρομικὸν δελτάριον — προπαρασκευ-

ασμένον καταλλῆλος, — καὶ εἰς ὠρισμένην ἡμέραν θὰ παραδοθῶν ὅλα μαζί εἰς τὸν παρισινὸν Ταχυδρομείον, διὰ νὰ κάμουν... τὸν γύρον τοῦ κόσμου! Ὅσα βραβεύθῃ δὲ τὸ δελτάριον ποῦ θὰ ἐπιστρέψῃ πρῶτον εἰς τὸ Παρίσι, ποῦ θὰ κάμῃ δηλαδὴ τὸν γύρον αὐτὸν γρηγορώτερα!
 Ἡ ἰκνότης τοῦ διαγωνιζομένου ἔγκειται εἰς τὸ νὰ εὐρὴ προθύμως ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς διαφόρους πόσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ διέλθῃ τὸ δελτάριόν του, καὶ νὰ τους προειδοποιήσῃ ὥστε μόλις τὸ λάβουν, ἀμέσως νὰ τὸ στείλουν εἰς τὴν πικρακῶν πόλιν καὶ εἰς τὸν πικρακῶν ἀνταποκριτὴν (κατὰ τὰς ἐπι τοῦ δελταρίου ὁδηγίαις). Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τὸν βραβευθῆσομενον πρέπει νὰ εὐνοήσῃ καὶ ἡ τύχη, ἀφοῦ καὶ ἡ παραμικροτέρα καθυστέρησις ἢ τὸ παραμικρὸν λάθος, εἰμπορεῖ νὰγοροπόσῃ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ δελταρίου ἡμέρας ἢ κι' ἑβδομάδας ὀλοκλήρους!
 Γνωστὸς λόγιος, ταξιδεύων ποτὲ διὰ τοῦ τροχιδορόμου ἀπὸ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας, ἔλασε τὸ κηπέλλο του. Κι' ἡ εἰδοποίησις, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν εἰς μίαν ἐφημερίδα, ἐτελείονεν ὡς ἐξῆς:
 «Παρακαλεῖται ὁ εὐσυνὸς καὶ τὸ φέρῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ὡς ἀχρηστὸν εἰς αὐτόν, ἄλλως νὰ στείλῃ νὰ ζητήσῃ... καὶ τὸ κεφάλι.»
 ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
 Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.
 Ὁ Βρυχάμενος Λέων: — Καλὲ μπαμπᾶ, αὐτὸ τὸ αὐτὸ ἔχει μέσα ποῦλι!
 Ὁ Ἠλεκτρικὸς Κώδικας: (παρεμβαίνων):
 — Σοῦτ'! Τί τὸ φωνάζεις, καίμενε; γιὰ νὰ μὰς γυρέψουν νὰ πληρώσωμε καὶ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ποῦλι!
 Ἐπιτάλη, ὑπὸ τῆς Δουλοσύνης τῶν Σαλῶνων.
 ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
 ΧΩΡΙΣ σχόλια, ἀντιγράψω ἐδῶ ἕνα γραμματάκι ποῦ μου ἔστειλε τὸ Κίτρινον Ντόμινο [EE]. Εἶνε ὥραια συμπλήρωσις τοῦ σημερινοῦ διηγηματός του, καὶ ἴδου διὰ νὰπολαύσῃτε μαζί καὶ τὰ δυο:
 «Ἄγαπητὴ Διάπλασις! Ἄ! ἄ! ἄ! — Ὑπάρχουν ἄ! ἐκπλήξω. — Ἄ! ἄ! χαρὰς, — καὶ ἄ! ἄ!... λλα. — Τάχει ἡ Γραμματικὴ; (περιεργον, αὐτὴ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι τὰ... ἐμπνέει.) Νὰ τὰ προσθέσωμεν! — Νὰ τι ἀνακαλύπτει κανεὶς μετὰ τὴν τεμπελιά! ἔ; (ἄ! ἄ! ἄ!) Πῶς; — Λοιπὸν, ποῦ λές, εἶνε μεσημέρι. Ζέση 28 βαθμῶν. Τὸ περασμένο φυλλάδιόν σου τὸ ξέρω ἀπὸ καὶ ἄ ἀνακατωτά. Ἐβανὰ κι' ἕνα λάθος στὸ ἐργάσιόν μου καὶ θέλει ἐξυλασθῆ! ἄ! ἄ! ἄ! — Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι νυστάζω; — Ἄ ἄ αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ. — Καλή... καλὴ νύκτα; Ὅχι; δαῖῶ! — Σὲ ἀσπάζομαι, Κίτρινον Ντόμινο.»
 Ἦμουν ἔτοιμη νὰπαντήσω εἰς δύο χαριτωμένα γραμματάκια τῆς Δουλοσύνης τῶν Σαλῶνων [BE] μετὰ δύο ὥραια πράγματα, ὅταν ἔξαφνος ἐλαβὼν καὶ τριῶν... Ὄ, τί θὰ εἶδα διὰ νὰ μὴ τὸ λάβω ποτὲ τὸ σκληρὸν αὐτὸ γράμμα μετὰ τὸ μῦθρον του πλατὺ περιθώριον, ποῦ μόνον αὐτὸ μου τὰ εἶπεν ὄλα!... Ὁ πατέρας, ὁ καλὸς πατέρας τῆς Δουλοσύνης τῶν Σαλῶνων, ἀπέθανε!... Καὶ ὅπως τί λέξεις παραγορίας νὰ προσφέρω εἰς τοιαύτην συμφορὰν; Τί ἀδικία νὰ φεγγῇ ἀπὸ τὸν κόσμον τόσο ἐνωρίς

ἄνθρωπος νέος, χρήσιμος, καὶ νάφην οἰκογένειαν, μικρὰ παιδιὰ... Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει κρίσεις εἰς τὰς πράξεις του! Ἐκεῖνος κάμνει ὅ,τι θέλει, κι' Ἐκεῖνος ἔχει νὰ παρηγορῇ...
 Ἄ! Χιονισμένη Κοῦκλα [E], θὰ σε μαλλώσω ἀληθινά, ἂν κάμῃς πάλιν τόσοσιν καὶ νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐχε χάριν τώρα ποῦ δικαιολογεῖσαι τόσοσιν εὐμορφᾷ. Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν ὅτι τὸν εἶδατε εἰς τὸν Κινηματογράφον, καὶ μοῦ ὤρκισθη ὅτι δὲν ἦτο αὐτός.
 Ἡ Ψυχὴ τῆς Δέσφης [EEE] εἶνε κατενθουσιασμένη μετὰ τὸ Δημοφῆσιμα καὶ μετὰ τὰ νέα μυθιστορημάτα. Τὴν τρελλάντων προπάντων οἱ «Μικροὶ Ἀκόλουθοι», καὶ ἐπειθὲ ἔτυχε νὰ ἔχῃ διαβασμένους καὶ τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακας», φαντάζεται ὅτι ὁ Πέτρος ἔχει τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀρτανιάν, ὁ Γάστων τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀραμί, καὶ ὁ μικρὸς Φραγκίσκος τοῦ Ἄθω. Ἐσύρα κι' ἐγὼ; Ἰσως.
 Κι' ἡ νεαρὰ μου φίλη Ἠλέκτρα Α. Πολυριαλά, εἰς τὴν Χίον, ἐμνηστεύθη. Μὰ τί εἶνε αὐτὸ φέτος; Ὅλαι αἱ συνδρομηταὶ μου θὰ μικροπανδρεῦθουν; Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου.
 Μία χαρὰ καὶ μία λύπη Μεγάλῃ Ἑλλάδι [EE]. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ κόσμος; Δυστυχῶς, κανεὶς ἕως τώρα δὲν κατώρθωσε νὰ τον ἀλλάξῃ — οὔτε ὁ Ἐδισσὼν μετὰ τὰς ἐφευρέσεις του!
 Βοσκοπούλα τοῦ Μικροῦ Ἀίμου [EEE], ἐδῶ ὁ ἦλιος νὰ φλογίζῃ καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου νὰναφέρῃ οὐρανὸς μαυροσυννεφιασμένους καὶ ραγδαίως βροχάς! Πῶς σε ζῆλωσ'! Ναί, εἶθε νὰζωήσῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τὰς πολυπόθητους σου Ἀθήνας, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ τὴν καρδίαν τοῦ καλοκαιριοῦ, μετὰ τὴν ζέση καὶ μετὰ τὴν σκόνῃ!
 Τὸ Ὑπερ Παρίδος — [BE] δὲ τὴν τόσῳ λεπτομερῆ στατιστικὴν τῶν Εὐσθημῶν, — ἔχει σήμερον μίαν πρότασιν δι' ὄσους μοῦ γράφουν συχνά, πυκνά καὶ πολλά: Νὰ γράφουν ἀραιὰ καὶ ὀλιγώτερον, διὰ νὰ μὴ προσθέτουν εἰς τὰς τόσας μου ἐργασίας καὶ ἄλλην μίαν. Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κι' ἐγὼ θὰ ἐπιρομιώσω αἱ ἐπιστολαὶ ὅλαι νὰ ἦσαν σύντομοι διὰ νὰ τὰς διαβάσῃ γρηγορώτερα. Ἀλλὰ πῶς εἰμπορῶ νὰ βάλω εἰς αὐτὸ περιορισμὸν; Τὸ ἀφίνω λοιπὸν εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὴν διάκρισιν τῶν καλῶν μου φίλων.
 Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ διὰ τὴν... Διαπλαστικῶς σου, ἀγαπητῆ μου Βασιλῆς τῶν Ἀνθῶν [E]. Ἐταί, λοιπὸν, νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Τετράδια ἔστειλα. Αἱ πρότασεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές. — (Νά, π.χ.: τὸ γραμματάκι τῆς Βασιλῆδος τῶν Ἀνθῶν: σύντομον, καθαρογραμμένον, μοῦ εἶπεν ὅσα εἶχε νὰ μοῦ εἰπῇ εἰς μίαν μόνον σελίδα.)
 Ἄν ἐσῆκωσεν τὰ μαλλιά της ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου [EEE], δὲν ἐσῆκωσεν διὰ τοῦτο καὶ τὴν μύτην της. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, μοῦ γράφει καὶ μοῦ στέλλει καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ Γαλλικοῦ... Ἐπειτα, δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία... κοτσοφόρος συνδρομητρια!
 Ὑποθέτω ὅτι μετριοφρονεῖς ἐν γνώσει, Παιδικὴ Χαρὰ [EE], ποῦ ὀνομάζεις τὰ γράμματά σου ἀνορθόγραφα. Εἰς τὸ σημερινόν σου τουλάχιστον κανὲν σφάμα δὲν ὑπάρχει, οὔτε εἰς ἄλλα σου ἐνθυμοῦμαι νὰ εἶδα αὐτὴ δὲ ἡ παραμείλησι τῶν ἑλληνικῶν. Ἐνεκα τῆς ὑγείας σου, δὲν φαίνεται καθόλου ἀπὸ τὰ γράμματά σου. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι ἑλληνικὰ ξέφυρες ἦδη ὅσα σοῦ χρειάζονται. Ὅταν λοιπὸν θὰ ἐπαναλάβῃς τὰ μαθήματα, κῦτταξέ καλῶτερα νὰποκτήσῃς γνῶσιν, καὶ μάρθῃς πρᾶγματά. Δυστυχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα νομιζομεν ὅτι παιδεία εἶνε νὰ μαθαίνῃ κανεὶς γλώσσαν. Θεωροῦμεν δηλαδὴ τὴν γλῶσσαν ὡς σκοπὸν, καὶ ὄχι, ὅπως ὀλοὸς ὁ ἄλλος κόσμος, ὡς ὄργανον.
 Πάντοτε εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισίαν περιπατῶν τὸ καλὸ μου Ἀσημένιο Κῦμα [EE], καὶ πᾶντοτε μετὰ τὴν ἀσπαζομένην του. Ἀλλὰ τῶρα

ἔχει καιρὸν καὶ νὰ μοῦ γράψῃ, διότι ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ μαθήματα. Σέυρετε δὲ πόσον μαγαπᾷ; Προπάντων ἀφῆτον ἔφαγε ἐὺδὸ παγωτά, — ἀπὸ στολχημα ποῦ ἔβαλε κι' ἐκέρδισεν ἐξ αἰτίας μου.
 Τὶ περιεργὸς ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ τῆς Ἀριάννης! [EE] Τὸ παχὺ μέρος τῶν γραμμάτων ποῦ συνήθως εἶνε εἰς τὰ πλάγια, εἰς τὰ γράμματά της Ἀριάννης εὐρίσκει αἱ ἐπάνω καὶ κάτω. Εἶνε ὅμως ποῦ ἐναντίγνωστα, ὅσα δὲ διὰ τὸ περιεχόμενον. Χαριτωμένα!
 Ὅριστε ἡ φίλη μου Ἄφρα [EE]! Μόλις ἐπάτησεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ἀμέσως ἐξεσπάσθη καὶ μοῦ ἔκαμε μίαν νέαν συνδρομητήριαν. Εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἀγαπᾷ τέτοιαν φίλην; καὶ νὰ μὴ εὐχόμεναι νὰ εἶχα τέτοιες χιλίες;
 Ὁ Ἀποικὸς Κερκυραῖος [EE] μοῦ γράφει ὅτι ὁ διδάσκαλος τοῦ Σχολεῖου τοῦ ἀγένοσεν εἰς ἐπήκοον ὄλων τῶν μαθητῶν τὴν ἐπιστολήν του κ. Φαίδωνος περὶ «Μελέτης». — συνεργάτης μου χαίρει ποῦ διδοί ἡ ἐπιστολὴ του ἔτυχε τοιαύτης τιμῆς, κι' ἐγὼ ἐπίσης. Ὅταν τὰ περιεχόμενα νὰ τὸν περιοδίσῃς μας, ποῦ μετὰ τὴν τέρψιν διαβάθῃ οἱ φίλοι μας, ἔχουν καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν διδασκάλων, — εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα ὅτι ἐκτελοῦν τὸν προσημῶν των.
 Ὁρασιότατος ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ναυτίης τῆς Προποντιδὸς [E], Ἀγγυρα τῆς Σιωθρίας [E], Χ. Ζερβὸς [EE], Γλαυκὸς τῆς Ἀδριανῆς [EE], Ἄνθος τῶν Λεμιώνων [EE], Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης [E], Κατωρίδα [E], Χειμῶνάνθων [E], Δικέφαλος Ἀετός [E], Ναυαρχος Νέλοσων [EE], Ὁρχὸν Ἀμαραντῶν [EE], Κόκκινον Κρίνον [EE], Ἀμίμητος Γελοιοποιός [EE], Θαλάσσιος Ἀἴψ [E], Πομπηαῖος Ἐρμῆς [E] καὶ Χρυσὸς Ἀλὼν [EE].
 Ἐγκρίνωσιν τὰ ψευδῶνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοῦ νέου μου φίλους: Φάρον τῶν Καλαμῶν (Α. Ν. Π. αὐτὸ εἶνε ἐλεύθερον) Μικρὸν Ἀντίδα (B. B.) Στρατόνα (Δ.χ. + ψ. τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλευθερον) Ταπεινὸν Θεράποντα (*Γ. I. K. *) Ἐσπερομένη Ἀόρδον (K.N.K.) καὶ Βοσκοπούλαν τῆς Πανόμοιου (*E. K. A. *).
 Ἀλλαγαὶ Ψευδῶνυμων: Ὑποφώσκουσα Ἡὸς [E] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν, αἱ πρότασεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές τετράδιον ἔστειλα ἀντασπάζομαι τὴν Ε. Π.]
 Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξω. ὁ Ἀόρδος τοῦ Γάνου μετὰ τὸν Δοκὰ τῆς Καρθούου, Ὁρχὸν Ἀμαραντῶν καὶ Ὀδγον τοῦ Μονσοπράνου — ἡ Σημαία τοῦ Φαιδὸς μετὰ τὴν Δουλοσύνην τῶν Σαλῶνων, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολλογγίου καὶ Τριποτόλεμον — τὸ Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθενωγογείου μετὰ τὴν Ἐδανθρον Ἡπειρον, Ὀδγον τοῦ Μονσοπράνου καὶ Ἀμίμητον Γελοιοποιόν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὸν Βρυχάμενον Λέωντα, Δουκά τῆς Καρθούου καὶ Δουλοσύνην τῶν Σαλῶνων — τὸ Ὁρχὸν Ἀμαραντῶν μετὰ τὸ Κόκκινον Κρίνον, Ρόδο τῆς Ἀγατολῆς καὶ Χειμῶνάνθων — ὁ Μικρὸς Δέσφης μετὰ τὴν Νοσταλογοῦσαν Λεσβίαν, Ψυχὴν τῆς Δέσφης καὶ Ὀδραν τῆς Δέσφης — τὸ Πολικὸν Σέλας μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρα, Τρικυμιώδη Θαλασσαν καὶ Κόκκινον Κρίνον — ἡ Ἐσφιγὴ Νεφέλη μετὰ τὴν Κρεόλην, Πτωχικὴν Καλῆβην καὶ Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας — ὁ Οὐδέεις μετὰ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ναυαρχον Τόγγο καὶ Ἀμίμητον Γελοιοποιόν — ἡ Νηρηὶς τοῦ Πηγεῖου μετὰ τὸ Ἀγριοτριανταφύλλο, Εὐμολιτάδα καὶ Ἀγκάθι τῆς Τριανταφυλλίας — ὁ Ἰδαίος Δάκτυλος μετὰ τὸ Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, Ἀστέρα τῆς Κοήτης καὶ Παδὶ τοῦ Ψηλορείτη — ὁ Δουξ τῆς Καρθούου μετὰ τὸ Τόξον τοῦ Φοῖβου, Πτωχικὴν Καλῆβην καὶ Ἄλιον Ἀριστείδην — ὁ Ὀδρος

τοῦ Μονοσπάρου με τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων — ὁ Δεβετιάνος τῆς Χαλκίδος με τὸν Κολυμβητὴν τοῦ Καριεοῦ — τὸ Νηπενθὲς με τὴν Ἀθῆν τοῦ Πηλίου, Πρίγκιπα τῆς Ἐπιταλόφου καὶ Κόρη τοῦ Αἰθέρου — ὁ Μελαγχολικός Ἐρημίτης με τὸν Μαραμένον Μετξέν, Μιγύλην Ἑλλάδα με τὸν Ἄνθος τῶν Λιμῶνων — τὸ Περωμένον με τὸ Ὠρόν Ἀμάραντον, Μαραμένον Μετξέν καὶ Περωτὴν Ἑλίδα — ἡ Ἀλκωνίς με τὸ Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενάγγελου, Ἀριάνην καὶ Γόρδιον — ὁ Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ με τὴν Καλὴν Φίλην, Φῶα-Διάβολον καὶ Ἀρακαϊάδα Λαρίσης — ἡ Συριανὴ Ἀκτὴ με τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον καὶ Λάσος Φοινίκων — τὸ Φίλημα τοῦ Κύματος με τὴν Ἀγνήν Ψυχὴν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Τρελλὴν Ψυχὴν — Ἐιρήνη ἢ Ἀθηνά με τὸ Μὴ με Γρασεμί, Σημαῖον τοῦ Φωτός καὶ Ταπεινὸ Γρασεμί — ἡ Ἐσθρὴ Ἐσθέρη με τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληρίδα, Ἐξόριστον Ἑλληνα καὶ Ἑλληνοπόλιαν.

λυπηρὴς τόσοσὸν πολὺ ὅτι δὲν γίνεται φέτος, εἰ μὴ πορὶ νὰ γίνῃ τοῦ χρόνου.) Βενιαμὶν τὸν Δέσποιν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Μανρομάταν Σταφίρα (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσοσὸν τὰ νέα μας μυθιστορήματα.) Λεβιόν (ἐτελείωσεν ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τὴν παρτίδα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.) Ροδὸν τῆς Ανατολῆς, Πτωχικὴν Καλόβην (ναί, ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ τὸ ἀντιγράψῃ, διότι ἦτο νοστιμώτατον.) Μικρὸν Δέσποιν, Αἰγυπτιακὸν Φοινικα (εἰς τὴν παρτίδα σου ἕνα μόνον ἔχω συνδρομητὴν, ὥστε τὸ ξεσπάθωμα εἰς ἐνέργειαν.) Σημαῖον τοῦ Φωτός (παραστικά.) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης (δὲν πεираζει.) Ἐπαυρον τῆς Ἀγγλίας (ἔλαβον.) Μαραμένον Κρίνον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.11.13.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: **1.3.8.9.12.13.14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς **3,50**. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς **6,50**.

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 7 φρ. Χρυσὸς φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μεχρὶ τῆς 5 Αὐγούστου.

Ο χάριτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν τὸν γράφω τὴν λύσιν τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλου, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

- 340. Αεζιγύριφος.**
Τ' εἶν' αὐτὸ; ῥωτᾷ ἡ Φωφῶ.
Λύκος! φωνάζει ὁ Τάκης.
Τρέχω, τρέχω, νὰ κρυφθῶ...
Θαύμα! Ἐγὼ Ἄργοναυτὴν
Καὶ πρὸς τί νὰ φοβηθῶ;
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νηπιόκου.
- 341. Στοιχειογύριφος.**
Ἔβριμα ποιητὴς ἀρχαῖος.
Ἄν τὸ πέμπτον ὅμως γράμμα
Καὶ τὸ ἕκτον ἀραιρέσης,
Ἐστὼν ἑλληνικῶν ὄρων
Τὴν σειρὰν θά με προσθέσης.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λιμῶνος τῆς Χίου.
- 342. Ἀναγραμματισμός.**
Ὡς ἦρωα με ζεύρεις
Ἄλλὰ, μὴν ἀπορήσης,
Θὰ γίνω... ὁ πατὴρ μου
Ἄν μαναγραμματίσης.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰακώου τοῦ Βιζαντινοῦ.
- 343. Αἰνίγμα.**
Τοῦ μισοῦ μου τὸ μισὸ
Εἶνε τὸ μισὸ μου τᾶλλο.
Ὡς τὰ τρία πρὶν νὰ πῆς,
Θὰ με βρῆς, δὲν ἀμφιβάλλω.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τζᾶμ ν. Ἀνακτομῆτου.
- 344. Δικτυωτόν.**
1.— Πέρσης βασιλεὺς.

- 2.— Πόλις τῆς Ἰταλίας.
3.— Νηριξίς.
4.— Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σανθῆς Φοίβης.
345-346. Ἄσπια παραράματα.
1.— Ὁ Ἄσωπος ἦτο ἠθοποιός.
2.— Ἡ Κῶς καὶ τσονκάκι κοινῶς καλεῖται.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πτωχικῆς Καλόβης.
347. Παίγνιον.

ε - σμα - μι - νον - γ - ρος - π - των - φα - ινα - ε - ια
Διὰ μίαν καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, παρεντιθεμένης εἰς τὸ μέσον ἑκάστου τῶν ἄνω ζευγῶν, (τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θάλλαγῆ,) νὰ σχηματισθῶν 6 λέξεις.

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σημαῖου τοῦ Φωτός.
348. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ῥήτορα:

- 1, Θηρίον 2, Στρατηγὸς ἀρχαῖος. 3, Φυτὸν ἀνεργητικόν. 4, Ἰχθύς. 5, Μέγας βασιλεὺς. 6, Μήτηρ ἐννέα θυγατέρων.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πλάκου Λεβίου.
349. Ἑλλητισμύμφωνον.
εἶαι - υση - η - ιαεω
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Συριανῆς Ἀκτῆς.
350. Γρίφος.

Π
Π νομ Π
Π νομ Τ νομ Π ΘΟΥ
Π νομ Π
Π
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀετιδίου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Ἰνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21
228. Ἄγαυη (α, γαῦ, η) — 229. Ὀδοῦς — 230. Ἄλυσις-Λυσίας. — 231. Διομήδης (δύο μὴ δίς)
232. ΝΑΜΑ 233. Λ Α Μ Η
Α Μ Α Ν Κ Α Τ Ω
Μ Α Ν Α Κ Ι Ν Α
Α Ν Α Μ Α Ι Δ Α Σ
Σ Η Μ Α

234-2-7. 1. Ἀκακία (ΔΙ ΚΑΚΑΙ.) 2. Ἰεῖα (ἌΕΤΙΟΣ) 3. Ρ. δὴ (Η ΔΟΡΚΑΣ.) 4. Θύα (ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ) — 238. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΑ: Ἄκαστος, Ἐκάτη, Ἐκάθη, Σικάγον, ἑκατόν, λεκάνη, δίκανη, Μυκάλη — 239. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τοῦ Μ: νῆμα (ἡ κἀθετος τῆς πυραμίδος) μῆν, μῆμος, μάχαιρα. — 240. ΑΝΕΜΟΝΗ (κινῶσα, ἀράχνη, κλέις, Αἴμωνος, Φωκαῖα, Μάντιπος, Ἡλέκτρα) — 241. Ἡ ἴσχυς ἐν τῇ ἐνώσει. — 242. Ὁ δι' ἐλιπίδων ζῶν ἐν ἀελλίσις θνήσκει (ω δι' ἔλ - Π - Ἄν Ζ' - ὦν ἐν ἀπ - ἔλ - π' εἰς ια - θν εἰς κ')

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁριθεὶς καὶ αἱ διελγόμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]
- Ἀναλλάσσω γραμματισμὸν Ἑλλάδος Κρήτης, Σερβίας, Βουλγαρίας, Μαυροβουνίου, ἀποστῆλθαι δὲ ξένων Κρατῶν. Ἀπάντησις ἀσφαλίστατη. — Panagiotis Handrinos, Hotel Alexandrie, Alexandrie (Egypte). (E, 72)
- Ἀναλλάσσω γραμματισμὸν πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Georges Ph. Neocosmidis, Newchehir (Turquie). (E, 73)
- Μετὰ βαθυτάτης λύπης συλλυποῦμαι τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς τῆς. — Γλαῦς τῆς Ἀθηνῶν. (E, 74)
- Συχαίρω τὸν Δ. Βαλσαμίδην διὰ τὸν βαθμόν του. Εὐχαριστῶ Μινωτάρον. — Ἐλευκωνίης Παρθένος. (E, 75)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :		Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 13. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.	
Ἐτησίαν . . . φρ. 7.—		Ἐτησίαν φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :	
Ἑξαμηνος . . . " 4.—		Ἑξαμηνος φρ. χρ. 4.50		Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].	
Τρίμηνος . . . " 2.15		Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40		Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].	
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.					
Περίοδος Β' — Τόμ. 12 ^{ος}		Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1905		Ἔτος 27 ^{ον} — Ἀριθ. 31	
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ				ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ				ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
				Ὀδὸς Εὐρυπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον	

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)
Ἀμέσως τότε ὁ Φραγκίσκος ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην πολυθρόναν, καὶ βαδίζων μετὰ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του, ἔφθασεν εἰς τὸν διάδρομον. Εὐρήκεν ἐκεῖ τὸν Γάστωνα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν σκοπιάν του, καὶ τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος, ἐξυπνήσας ἐπὶ τέλους, παρηγορεῖτο ποῦ ἔχασε τὸν ὕπνον του μετὰ μίαν τεραστίαν φέταν ψωμί, σκεπασμένην μετὰ παχὺ στρώμα ἀπὸ τυρί, τὴν ὁποίαν κατεβρόχιζεν.

— Ὁ κ. Μορσένξ ἔχει ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον, εἶπεν ὁ Γάστιων.
— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, θά τοῦ πῶ κατὶ περίεργα πράγματα!
Ἄλλὰ δὲν ἠθέλησε τίποτε περισσύτερον ν' ἀνκοινώσῃ εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Ὀλίγην ὥραν κατόπιν, ὁ κ. Μορσένξ ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ κατάλυμα τοῦ τοὺς τρεῖς νέους ἢ ὑποδοχῆ, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμεν, ὑπῆρξε θερμότητι. Ἄλλὰ δὲν ἀπέκρυφεν ἀπὸ αὐτούς, ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ἐπιφορτισμένος μετὰ ἐπίγουσαν ἀποστολὴν διὰ τὴν Φλάνδραν, δὲν ἔβλεπε τὸ μέσον νὰ τοὺς πάρῃ μαζί του καὶ τοὺς τρεῖς, ἰδίως τὸν Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐφάνητο παραπολὺ μικρός.

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, θά σας ἀποδείξω τώρα κί' ὅλας ὅτι ἤλθαμεν εἰς πολὺ καλὴν στιγμὴν διὰ σᾶς.
Καὶ ἐκάθησε καὶ διηγῆθη εἰς τὸν κ. Μορσένξ τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κρυφακούσῃ ἐκεῖνο τὸ πρωί.

Ὁ κ. Μορσένξ ἔμεινεν ἐκθαμβος.
— Τώρα τὸ ἐννοῦ, ἀνέκραξεν ἐπειτα αὐτὸς ὁ λόρδος εἶνε μυστικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβεμαρλῆς, ὁ ὁποῖος διοικεῖ τὴν ἐχθρὴν φρουρὰν τῆς Δαναῖν μετὰ κατεσκόπευσιν ἕως ἐδῶ, καὶ τώρα, διὰ νὰ πάρῃ τὰ ἔγγραφα μου, θά

μου στήσῃ βέβαια παγίδα στὴν παγίδα...
— Εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν θά πέσετε, διέκοψε μετὰ τὸν ὄφρα Φραγκίσκος.
— Καὶ διὰ ποῖον λόγον, ἱπποτάκο μου; ἠρώτησεν ὁ κ. Μορσένξ, χαμογελῶν, μ' ὄλην τὴν ἀνησυχίαν του, διὰ τὸ ἤρημον θάρος τοῦ μικροῦ Ἐστιράκ.

“Α! τοὺς ἀχρεῖους! ἔκλεψαν τὰ ἄλογα!”
(Σελ. 242, στ. α')

διά μου! σεῖς εἴθε παραπολὺ μικροί.
— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, παρενέβη μετὰ ζήσεως ὁ Γάστιων, ἐμεῖς θά περάσωμεν ἐκεῖ ποῦ δὲν περνάτε σεῖς.
Καὶ συνηγορῶν μετὰ πολλὴν εὐγλωττίαν ὑπὲρ τῆς αἰτήσεώς των, τὸν ἰκέτευσε νὰ δεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας των τὸν διεβδαιώσε διὰ τὴν φλοεράν των ἀφοσίωσιν, διὰ τὴν μεγάλην των ἐπιθυμίαν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν βασιλέα τέλος τὸν ἔκαμε νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν θά εὐρίσκον εὐνοικώτερον τρόπον παρουσιάσεως ἐνώπιον τοῦ στρατάρχου Ἀρτανιάν. Τότε ὁ κ. Μορσένξ ἐνέδωκε.

— Καλὰ, θά γίνῃ τὸ θέλημά σας. Θὰ πάρετε τὰ ἄλογά μου, τὰ ὁποῖα εἶνε δυνατὰ καὶ συνειθισμένα νὰ παίρουν μακρυγούς δρόμους μετὰ τὸ τρέξιμον. Ἄλλὰ, ὅταν φθάσετε εἰς τὴν Φλάνδραν, διπλασιάσατε τὴν προσοχὴν σας, διότι ὁ πρίγκιψ Εὐγένιος ἔχει ἐκεῖ σκορπισμένους πολλοὺς κατασκόπους καὶ πολλὰς ἐνέδρας. Συλλογισθητε ὅτι ἐμπιστευόμεθα εἰς τὰ χέρια σας τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας, καὶ ἴσως τὴν σωτηρίαν τῆς Γαλλίας! καὶ ἀναχωροῦντες ἀποφασίσατε ἢ νὰ πέσετε νεκροὶ ἢ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὴν ριψοκίνδυνον ἀποστολὴν σας.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν αὐγὴν, οἱ τρεῖς φίλοι μας ἀνεχώρησαν μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ Φονταίνεβλώ, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐγγυόσῃ.

Εἶχαν περάσῃ μερικαὶ ὥραι ἀπὸ τὴν στιγμὴν που εἶχαν ἐκκινήσῃ οἱ νεαροὶ ἄρχοντες τοῦ Ἐστιράκ, ὅταν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος εἶχε κρυφακούσῃ νὰ συνομιλῇ